vaid selle jaoks korraldatud kambrites. Siidiusside jaoks kasvatatakse seal laialt mooruspuid.

Siidiusside kasvatajad korjavad liblikate munad kokku, hoiavad neid talve jooksul paraja soojuse käes ja viivad munad alles siis väljahaudumiseks sooja kätte, kui mooruspuud juba lehes. Siidiusse toidavad inimesed iga päev värskete mooruspuu lehtedega.

Kui siidiuss täiesti terve on ja igapäev niipalju toitu saab, kui aga tahab, kasvab ta õige jõudsasti. Päev-päevalt muutuvad ussid ikka paksemaks ja pikemaks, kuni nad umbes meie väikese sõrme suurusteks saavad. Siis kaob neil söögiisu ja nad muutuvad tuppedeks.

Siidiusside kehas on palju kleepivat mahla. Suus on neil väike avaus, mille kaudu nad seda mahla välja heidavad. Õhu käes muutub see mahl kohe kõvaks ja sellest tekivadki need peenikesed läikivad kuldkollased ehk hõbekarvalised siidiniidikesed. Nendest niitidest punub siidiuss enesele majakese, mis teda talve ja kurja ilma eest peab kaitsma ja kus ta eksitamata liblikaks võib areneda. Väga osavasti kerib ta niidid enese ümber, kuni sellest saab pikergune kera. Harilikult keritakse ikka kera seesmised korrad enne kui välimised. Siidiuss teeb seda just ümberpöördult: ta kerib enne välimised ja siis alles seesmised kihid, ennast selle juures vahet pidamata ringi keerates. Nii ketrab uss järjestikku mitu ööd-päeva, kuni kõik mahl ära tarvitatud. Siidiussi maja seinad on siis nii tihedad, et nendest ükski vihmatilk läbi ei pääse. Siin, oma varjupaigas ajab tõuk naha ühes jalgade ja katsumisesarvedega maha ja moondub tupeks.